

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

14. stwierdza, że badania i statystyki dotyczące rynku dzieł sztuki nie wskazują, by prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży miało negatywny wpływ na lokalizację rynku dzieł sztuki i na poziom obrotów;
15. zauważa, że dyrektywa została całkowicie wprowadzona w życie we wszystkich państwach członkowskich dopiero w dniu 1 stycznia 2012 r., chociaż prawo do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży jest w licznych państwach członkowskich uznawane od kilku dziesięcioleci;
16. zwraca uwagę na znaczenie wsparcia proaktywnego udzielanego artystom lokalnym, w tym najmłodszym z nich;
17. uważa, że przeprowadzenie nowej analizy dyrektywy już w 2014 r., jak proponuje Komisja, jest przedwczesne, i proponuje, aby analizy tej dokonać w 2015 r. (czyli 4 lata po ocenie zrealizowanej w grudniu 2011 r.);
18. zachęca Komisję do ponownego przeanalizowania w swoim następnym sprawozdaniu z oceny stosowności stosowanych stawek, progów oraz kategorii beneficjentów dyrektywy;
19. wzywa Komisję do bliskiej współpracy z zainteresowanymi stronami celem umocnienia pozycji europejskiego rynku dzieł sztuki i zaradzenia pewnym trudnościom, takim jak „efekt domina”, a także trudnościom administracyjnym napotykanym przez mniejsze i wyspecjalizowane domy aukcyjne oraz pośredników;
20. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy podjęte przez państwa trzecie celem wprowadzenia prawa do wynagrodzenia z tytułu odsprzedaży i nalega, aby Komisja na forach wielostronnych kontynuowała starania na rzecz wzmocnienia pozycji europejskiego rynku dzieł sztuki na świecie;

o

o o

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2012)0426

Płatności realizowane kartami płatniczymi, przez internet i za pośrednictwem urzędzeń przenośnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urzędzeń przenośnych (2012/2040(INI))

(2015/C 419/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 26 i 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. pt. „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urzędzeń przenośnych” (COM(2011)0941, zwanej dalej „zieloną księgą”),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. pt. „Spójne ramy na rzecz wzmocnienia zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług online” (COM(2011)0942),
- uwzględniając konsultacje społeczne w sprawie zielonej księgi zorganizowane przez Komisję w dniach od 11 stycznia 2012 r. do 11 kwietnia 2012 r.,
- uwzględniając konferencję zorganizowaną przez Komisję dnia 4 maja 2012 r. na temat płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, za pośrednictwem urzędzeń przenośnych i przez internet,

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument informacyjny z marca 2012 r. w sprawie egzekwowania przepisów prawa konkurencji w sektorze płatności opracowany przez podgrupę ds. bankowości i płatności europejskiej sieci konkurencji ⁽²⁾,
- uwzględniając zalecenia Europejskiego Banku Centralnego z kwietnia 2012 r. w sprawie bezpieczeństwa płatności internetowych ⁽³⁾,
- uwzględniając odpowiedź Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) z dnia 11 kwietnia 2012 r. na konsultacje społeczne zorganizowane przez Komisję w sprawie zielonej księgi zatytułowanej „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urzędów przenośnych” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie zielonej księgi (INT/634),
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 24 lipca 2002 r. w sprawie postępowania przewidzianego w art. 81 Traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG w sprawie COMP/29.373 Visa International ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie postępowania przewidzianego w art. 81 Traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG w sprawach COMP/34.579 – MasterCard, COMP/36.518 – EuroCommerce i COMP/38.580 – Commercial Cards ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wyrok Sądu z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie MasterCard i inni przeciwko Komisji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarniej oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0304/2012),
- A. mając na uwadze, że europejski rynek płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urzędów przenośnych jest obecnie nadal rozdrobniony w poszczególnych krajach i tylko nieliczne duże podmioty są w stanie uzyskać akcept ze strony akceptantów i działać w skali transgranicznej;
- B. mając na uwadze, że dominująca pozycja dwóch nieeuropejskich dostawców usług płatniczych realizowanych przy pomocy kart płatniczych może prowadzić do pobierania wygórowanych i nieuzasadnionych opłat zarówno od konsumentów, jak i akceptantów, przy czym właściwe banki (tzw. banki wydające kartę i banki autoryzujące płatność) wykorzystują tę sytuację, co zostało stwierdzone w zielonej księdze Komisji;
- C. mając na uwadze, że rozwój i szersze wykorzystanie płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urzędów przenośnych może również wpłynąć na rozwój handlu elektronicznego w Europie pod kątem wielkości i różnorodności;
- D. mając na uwadze, że liczba i różnorodność płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urzędów przenośnych stale rośnie w Europie i na świecie;
- E. mając na uwadze, że w wyniku postępu technicznego systemy płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych mogą być stopniowo zastępowane innymi, elektronicznymi metodami płatności i za pośrednictwem urzędów przenośnych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/competition/sectors/financial_services/information_paper_payments_en.pdf

⁽³⁾ <http://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/recommendationsforthesecurityofinternetpaymentsen.pdf>

⁽⁴⁾ http://www.edps.europa.eu/EDPSWEB/webdav/site/mySite/shared/Documents/Consultation/Opinions/2012/12-04-11_PNR_EN.pdf

⁽⁵⁾ Dz.U. L 318 z 22.11.2002, s. 17.

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/34579/34579_1889_2.pdf; streszczenie decyzji Komisji opublikowane w Dz.U. C 264 z 6.11.2009, s. 8.

⁽⁷⁾ Sprawa T-111/08, MasterCard i inni przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowana.

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

- F. mając na uwadze, że zielona księga nie odnosi się do kosztów i korzyści społecznych związanych z płatnościami gotówką lub czekiem w porównaniu z płatnościami realizowanymi przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, co uniemożliwia porównawczą analizę kosztów gospodarczych i społecznych oraz korzyści społecznych związanych z płatnością gotówką lub czekiem;
- G. mając na uwadze, że obecny model biznesowy płatności kartą dopuszcza stosowanie zbyt wygórowanych wielostronnych opłat interchange (WOI), które niejednokrotnie, jak się wydaje, przewyższają faktyczny koszt finansowania systemu i stanowią główną przeszkodę dla konkurencji na rynku płatności;
- H. mając na uwadze, że autoryzacja transgraniczna jest obecnie rozwiązaniem dostępnym tylko dla ograniczonej liczby podmiotów oraz że to porozumienie mogłoby zwiększyć możliwości wyboru po stronie akceptantów, a tym samym zwiększyć konkurencję i ograniczyć koszty ponoszone przez konsumentów;
- I. mając na uwadze, że narzuty za korzystanie z płatności za pomocą kart są niedozwolone w niektórych państwach członkowskich, lecz w innych są stosowane na szeroką skalę oraz mając na uwadze, że wygórowane narzuty przynoszą szkody konsumentom, a dostawcy usług płatniczych często nie proponują innych sposobów płatności, które byłyby alternatywą dla płatności obciążonych narzutami;
- J. mając na uwadze, że ramy regulujące płatności kartami na jednolitym obszarze płatności w euro (SEPA) wymagają, aby przy pomocy kart płatniczych o przeznaczeniu ogólnym konsumenci mogli dokonywać płatności oraz wypłat gotówki w euro na całym obszarze SEPA z taką samą łatwością i wygodą jak w swoim rodzinnym państwie; nie powinno być żadnych różnic w korzystaniu z karty(-y) w państwie rodzinnym lub gdziekolwiek indziej na obszarze SEPA; nie powinien już istnieć żaden system kart płatniczych o przeznaczeniu ogólnym, przewidziany do stosowania wyłącznie w jednym kraju, ani żaden system kart płatniczych przewidziany wyłącznie do transgranicznego użytku na obszarze SEPA;
- K. mając na uwadze, że można oczekiwać, iż pomyślne przejście na system SEPA da impuls do rozwijania innowacyjnych paneuropejskich metod płatności;

Różne metody płatności

1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę przedstawioną przez Komisję i uważa, że uwagi i pytania w niej zawarte są bardzo istotne oraz w pełni zgadza się z wyliczonymi celami polegającymi na zwiększeniu konkurencji, wyboru, innowacyjności i bezpieczeństwa płatności, a także pozyskaniu zaufania konsumentów;
2. zgadza się z Komisją, że należy rozróżnić trzy odmienne rynki produktów w dziedzinie czterostronnych systemów płatności realizowanych przy pomocy kart bankowych – przede wszystkim rynek, na którym różne systemy kart płatniczych konkurują ze sobą, aby pozyskać instytucje finansowe jako klientów wydających karty lub autoryzujących płatności; następnie pierwszy rynek następczy, na którym banki wydające karty konkurują o klientów będących posiadaczami kart bankowych („rynek wydawania kart”); wreszcie drugi rynek następczy, na którym banki autoryzujące płatności konkurują o klientów będących akceptantami („rynek usług autoryzacji”); uważa także, że na każdym rynku należy zwiększać wolną konkurencję;
3. dostrzega znaczenie samoregulacji opartej na zasadach rynkowych i współpracy między wszystkimi zainteresowanymi stronami, ale uznaje, że ze względu na sprzeczne interesy taka samoregulacja może nie przynieść pożądanych wyników w możliwych do przyjęcia ramach czasowych; oczekuje, że Komisja wystąpi z niezbędnymi wnioskami ustawodawczymi w celu zapewnienia rzeczywistego obszaru SEPA dla płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych oraz zauważa w związku z tym znaczenie zbliżającego się przeglądu dyrektywy w sprawie usług płatniczych;
4. podkreśla konieczność posiadania jasnej i kompleksowej wizji obszaru SEPA dla płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych oraz przedstawienia wytycznych i harmonogramów niezbędnych dla realizacji podstawowego celu polegającego na eliminacji różnic między płatnościami transgranicznymi i krajowymi;
5. podkreśla konieczność dążenia do systemu rozliczeń i rozrachunków w czasie rzeczywistym, co pod względem technicznym jest już obecnie osiągalne i stosowane przy niektórych płatnościach, podkreśla także, że dążenie do gospodarki w czasie rzeczywistym powinno stanowić ważny cel na całym obszarze SEPA oraz że zaawansowany system rozliczeń międzybankowych w czasie rzeczywistym będzie musiał być dostępny na całym obszarze SEPA;
6. wyraża w związku z tym opinię, że wszystkie krajowe systemy płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych powinny przystąpić do paneuropejskiego systemu zgodnego z SEPA lub przekształcić się w taki system, w którym wszystkie płatności realizowane przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych będą akceptowane na całym obszarze SEPA oraz uważa, że Komisja powinna zaproponować okres niezbędny do realizacji takiego przekształcenia;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

7. zauważa, że wszystkie terminale powinny być w stanie przyjmować wszystkie karty i spełniać wymogi interoperacyjności, w związku z tym należy usunąć wszystkie przeszkody techniczne powodujące różnice w wymogach dotyczących funkcjonowania i certyfikacji terminali, ponieważ wspólne normy i zasady oraz znormalizowane oprogramowanie terminali zwiększyłyby konkurencję;
8. uważa, że podejście oparte na samoregulacji zintegrowanego europejskiego rynku płatności nie jest wystarczające; wzywa Komisję od podjęcia działań ustawodawczych, aby zapewnić konsumentom bezpieczne płatności, uczciwą konkurencję, włączenie społeczne pod względem finansowym, ochronę danych osobowych i przejrzystość;
9. wzywa Komisję do zreformowania zarządzania SEPA, aby zapewnić demokratyczny charakter i przejrzystość procesu decyzyjnego oraz zadbać o to, aby służył on interesowi publicznemu; stwierdza, że wymaga to bardziej aktywnej i wiodącej roli Komisji i Europejskiego Banku Centralnego (EBC) w zarządzaniu SEPA, a także zrównoważonej reprezentacji wszystkich właściwych zainteresowanych stron we wszystkich procesach decyzyjnych w sprawie SEPA oraz w organach wykonawczych, co zagwarantuje dostateczne zaangażowanie użytkowników końcowych;
10. wyraża zaniepokojenie nadmiernym regulowaniem rynków płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych na tym etapie, ponieważ takie metody płatności nadal znajdują się w fazie rozwoju; uważa, że istnieje ryzyko, że każda inicjatywa regulacyjna w tej dziedzinie może się zbyt skupiać na już istniejących instrumentach płatniczych, a tym samym zniechęcać do innowacji i zakłócać rynek, zanim zdąży się on rozwinąć; wzywa Komisję do przyjęcia właściwego podejścia do tych nowych metod płatności w ewentualnym przyszłym wniosku, aby zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów, zwłaszcza konsumentów bardziej narażonych na ryzyko;
11. wskazuje, że chociaż płatności elektroniczne odgrywają coraz ważniejszą rolę w Europie i na świecie, w odniesieniu do tych form płatności nadal istnieją poważne przeszkody uniemożliwiające powstanie skutecznego, w pełni zintegrowanego, konkurencyjnego, innowacyjnego, bezpiecznego, przejrzystego i przyjaznego dla konsumentów europejskiego jednolitego rynku cyfrowego;
12. podkreśla, że w dobie obecnego kryzysu należy podjąć działania w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz ożywienia konsumpcji, oraz że choć rynek cyfrowy umożliwia w znacznym stopniu osiągnięcie tych celów, to UE musi być jednak w stanie utworzyć wewnętrzny rynek cyfrowy w pełnym kształcie; podkreśla także, że nieodzowne jest z jednej strony zniesienie istniejących barier, a z drugiej zwiększenie zaufania konsumentów; uważa w związku z tym, że istnienie neutralnego i bezpiecznego jednolitego rynku europejskiego w odniesieniu do płatności dokonywanych za pomocą karty, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, który sprzyja wolnej konkurencji i innowacyjności, ma podstawowe znaczenie dla stworzenia prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego i mogłoby przyczynić się do znacznego zwiększenia zaufania konsumentów;
13. podkreśla, że rozwój przejrzystych, bezpiecznych i skutecznych systemów płatniczych na europejskim rynku cyfrowym stanowi podstawowy warunek osiągnięcia prawdziwej gospodarki cyfrowej i ułatwienia elektronicznego handlu transgranicznego;
14. zwraca uwagę, że bezpieczne, godne zaufania i przejrzyste europejskie ramy płatności elektronicznych są nieodzowne, aby uruchomić jednolity rynek cyfrowy; podkreśla znaczenie kampanii informujących konsumentów o możliwościach dostępnych na rynku oraz o warunkach i wymogach bezpiecznych płatności elektronicznych i uważa, że kampanie takie należy realizować na szczeblu UE, aby przezwyciężyć również często nieuzasadnione obawy dotyczące tych form płatności; uważa w związku z tym, że przyjazne konsumentom punkty kontaktowe zwiększyłyby zaufanie do zdalnych płatności;
15. podkreśla w związku z tym konieczność przyjęcia środków służących położeniu kresu częstym przypadkom dyskryminacji europejskich konsumentów, których płatności w transakcjach transgranicznych dokonywanych przez internet są odrzucane ze względu na miejsce pochodzenia;
16. wyraża ubolewanie, że w obecnej sytuacji większość kosztów płatności jest nieprzejrzysta, i podkreśla, że ci, którzy nie korzystają z drogiej metody płatności, nadal ponoszą ich koszty; przypomina, że każda metoda płatności wiąże się z kosztami; wzywa zatem Komisję do wzięcia w przyszłości pod uwagę kosztów płatności gotówką i czekiem, ich specyfiki i korzyści społecznych, jakie przynoszą one wszystkim uczestnikom rynku i konsumentom w porównaniu z innymi metodami płatności, przypomina, że wszyscy Europejczycy powinni mieć dostęp do podstawowych usług bankowych; podkreśla, że działania zmierzające do wprowadzenia wspólnych norm technicznych należy podejmować z uwzględnieniem znaczenia, skuteczności i adekwatności norm obowiązujących obecnie w Europie;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

Standaryzacja i interoperacyjność

17. uważa, że kontynuacja prac nad wspólnymi standardami technicznymi na zasadzie otwartego dostępu pozwoliłaby nie tylko zwiększyć konkurencyjność europejskiej gospodarki i funkcjonowania rynku wewnętrznego, lecz również sprzyjałaby interoperacyjności i przyniosłaby korzyści związane z bezpieczeństwem w postaci wspólnych standardów bezpieczeństwa, z korzyścią zarówno dla konsumentów, jak i akceptantów;

18. zauważa, że w przypadku płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych większość norm powinna być taka sama jak w przypadku obecnych płatności SEPA, potrzebne są jednak nowe normy bezpieczeństwa i identyfikacji konsumentów oraz normy zapewniające realizację płatności międzybankowych online w czasie rzeczywistym, a także podkreśla, że opracowanie nowych norm nie wystarcza, co najmniej równie ważne jest ich skoordynowane wdrożenie;

19. podkreśla, że standaryzacja nie powinna tworzyć barier dla konkurencji i innowacji, lecz wręcz przeciwnie usuwać przeszkody, aby zapewnić wszystkim stronom równe szanse; zaleca zatem zachowanie otwartego charakteru norm, aby umożliwić innowacje i konkurencję na rynku, ponieważ zatwierdzenie jednej lub zamkniętej normy ograniczyłoby rozwój rynku i innowacje, nałożyłoby niewspółmierne ograniczenia i nie sprzyjałoby równym zasadom konkurencji; zauważa jednak, że Komisja prowadzi śledztwo antymonopolowe w sprawie procedury normalizacji płatności realizowanych przez internet (e-płatności), jaką podjęła Europejska Rada ds. Płatności (EPC);

20. zauważa, że zasadniczo wszystkie transakcje płatności zawierają ten sam rodzaj danych i podkreśla, że w odniesieniu do wszystkich płatności powinien istnieć bezpieczny system przesyłania danych umożliwiający bezpośrednie przetwarzanie typu koniec-koniec w czasie rzeczywistym; dostrzega również zalety stosowania takich samych formatów wiadomości przez wszystkie systemy oraz przypomina, że najoczywistszym rozwiązaniem jest system stosowany do wykonywania poleceń przelewu i poleceń zapłaty określony w załączniku do rozporządzenia w sprawie dat końcowych SEPA (tj. ISO XML 20022); zaleca, aby stosować taki sam format wiadomości, zawierający wszystkie istotne informacje, we wszystkich przypadkach przesyłania danych dotyczących transakcji z terminalu do konsumenta;

21. podkreśla, że zważywszy na szybko rosnący, ale obecnie jeszcze niedojrzały rynek płatności elektronicznych i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych, nakładanie obowiązkowych norm w tych obszarach kluczowych dla wzmocnienia jednolitego rynku cyfrowego w Europie wiązałoby się z ryzykiem negatywnego wpływu na innowacyjność, konkurencję i wzrost rynku;

22. wskazuje, że według podsumowania konsultacji społecznych w sprawie zielonej księgi przedstawionego przez Komisję często poważnym wyzwaniem jest wdrażanie opracowanych norm; wzywa Komisję do rozważenia możliwości wprowadzenia mechanizmów wykonawczych, np. ustalenia końcowych dat migracji;

23. zauważa, że opłaty za wypłatę gotówki z bankomatów poza bankiem użytkownika usług płatniczych (UUP) i system kart płatniczych są w wielu państwach członkowskich często wygórowane i powinny być na całym obszarze SEPA w większym stopniu oparte na kosztach;

24. podkreśla, że wszelkie wymogi dotyczące standaryzacji i interoperacyjności powinny mieć na celu zwiększenie konkurencyjności, przejrzystości, innowacyjności, bezpiecznych płatności i skuteczności europejskiego rynku płatności, z korzyścią dla wszystkich konsumentów i innych zainteresowanych stron; podkreśla, że wymogi dotyczące standaryzacji nie powinny tworzyć niepotrzebnych barier w porównaniu z rynkiem światowym; ponadto uważa, że do ustalenia wspólnych norm należy dążyć przede wszystkim na szczeblu globalnym, w ścisłej współpracy z głównymi partnerami gospodarczymi UE;

25. zwraca się do Komisji o dokonanie oceny możliwości propagowania dostępu nowych uczestników do rynku płatności dokonywanych za pomocą karty, na przykład poprzez uwzględnienie wspólnej infrastruktury płatniczej dla wszystkich transakcji niezależnie od dostawcy karty;

26. zauważa, że oddzielenie infrastruktury systemu płatności od systemów płatniczych mogłoby zwiększyć konkurencję, gdyż ograniczenia techniczne nie utrudniałyby dostępu mniejszym podmiotom; podkreśla, że dostawcy usług płatniczych (PSP) powinni mieć swobodę wyboru dowolnego połączenia usług wydawania kart i autoryzacji płatności dostępnych w systemach płatności na rynku, a infrastruktura systemu płatności powinna w sposób neutralny przetwarzać transakcje różnych równoległych systemów płatności w odniesieniu do podobnych instrumentów;

27. podkreśla, że należy dopilnować, aby wszelkie tego rodzaju środki były zawsze zgodne z zasadami wolnej i uczciwej konkurencji oraz swobodnego wchodzenia na rynek i dostępu do niego, z uwzględnieniem przyszłych innowacji technologicznych w tym sektorze, aby umożliwić dostosowanie systemu do przyszłych przemian, stale promując i ułatwiając innowacyjność i konkurencyjność;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

Zarządzanie

28. wzywa Komisję, aby zaproponowała poprawę zarządzania SEPA, obejmującą strukturę organizacyjną związaną z opracowaniem głównych cech usług płatniczych i wdrożeniem wymogów, które muszą zostać spełnione, i umożliwiającą odrębną organizację opracowania norm technicznych i norm bezpieczeństwa, aby wspierać wdrażanie związanych z tym przepisów prawa; apeluje o lepiej zrównoważoną reprezentację wszystkich zainteresowanych stron w dalszych pracach nad wspólnymi standardami technicznymi i standardami bezpieczeństwa w zakresie systemów płatności; wzywa Komisję, aby odpowiedziała na poprzednie apele o reformę zarządzania SEPA mającą na celu zapewnienie lepszej reprezentacji użytkowników usług płatniczych w procesie decyzyjnym i procesie ustalania norm; stwierdza, że tymi zainteresowanymi stronami mogą być między innymi Europejska Rada ds. Płatności (EPC), organizacje konsumenckie, organizacje handlowe i duże sieci sprzedaży detalicznej, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Komisja, eksperci z różnych dziedzin, pozabankowi dostawcy usług płatniczych oraz operatorzy płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych; wzywa te wszystkie zainteresowane strony do zorganizowania swoich prac w ramach nowej struktury zarządzania, w której rolę będzie odgrywała Rada SEPA; uważa, że Radę SEPA powinny wspierać różne komitety techniczne lub zespoły zadaniowe ds. płatności elektronicznych, płatności mobilnych, kart płatniczych, gotówki i innych kwestii związanych z normalizacją, a także grupy powoływane doraźnie; przypomina, że w deklaracji w sprawie zarządzania SEPA w związku z rozporządzeniem (UE) nr 260/2012 Komisja zobowiązała się do przedstawienia wniosku przed końcem 2012 r.; wzywa europejskie organy normalizacyjne, takie jak Europejski Komitet Normalizacyjny (Comité européen de normalisation, CEN) czy Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) do odgrywania, we współpracy z Komisją, aktywniejszej roli w standaryzowaniu płatności kartą;

29. w związku z tym uznaje, że jednolity obszar płatności w euro (SEPA) jest podstawowym filarem tworzenia zintegrowanego rynku płatności UE i powinien stać się fundamentem, na którym rynek ten mógłby się rozwijać, stawać bardziej innowacyjny i konkurencyjny.

30. uważa, że egzekwowanie przepisów w obszarze płatności elektronicznych jest często trudne, niewłaściwe i zróżnicowane w obrębie Europy, oraz sądzi, że należy zwiększyć wysiłki wkładane w zapewnianie właściwego i jednolitego egzekwowania tych przepisów;

31. potwierdza, że podejście oparte na samoregulacji nie jest wystarczające; uważa, że Komisja i EBC, we współpracy z państwami członkowskimi, powinny odgrywać bardziej aktywną i przewodnią rolę oraz że należy odpowiednio zaangażować w proces decyzyjny wszystkie właściwe zainteresowane strony, w szczególności stowarzyszenia konsumenckie, oraz przeprowadzać z nimi konsultacje;

32. uznaje za prawdopodobne, że będzie rosła liczba przedsiębiorstw europejskich, których działalność w rzeczywistości uzależniona jest od możliwości płacenia kartą; uznaje, iż w publicznym interesie jest to, by określono obiektywne zasady definiujące okoliczności i procedury, zgodnie z którymi systemy płatności realizowanych za pomocą kart mogłyby jednostronnie odmówić akceptacji.

33. uważa, że duże znaczenie ma wzmocnienie zarządzania SEPA i nadanie odnowionej Radzie SEPA większej roli, oraz jest zdania, że w skład tego nowego organu zarządzającego powinny wejść główne odpowiednie zainteresowane strony i że powinien on zostać utworzony w sposób zapewniający możliwość demokratycznej kontroli przez Komisję i inne organy europejskie; proponuje, aby odnowiona Rada SEPA stała na czele prac, określała harmonogram i plan pracy, ustalała priorytety i główne problemy, w ten sposób rozstrzygając spory między zainteresowanymi stronami; zaznacza, że kontrola demokratyczna powinna być zapewniana przez Komisję, przy wydatnym udziale EBC i EUNB;

34. z zadowoleniem przyjmuje podjęcie przez Komisję konsultacji z zainteresowanymi stronami w związku z zieloną księgą w sprawie zarządzania SEPA, zgodnie z pkt 5 preambuły rozporządzenia (UE) nr 260/2012 i oczekuje na wniosek, jaki Komisja zamierza przedstawić w tej sprawie pod koniec bieżącego roku; podkreśla, że najbliższym priorytetem wszystkich zainteresowanych stron SEPA musi być przygotowanie migracji SEPA zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 260/2012, aby zapewnić sprawne przejście od stosowania krajowych systemów płatności do systemu paneuropejskiego;

Autoryzacja transgraniczna

35. zwraca uwagę, że dalsza standaryzacja i dostosowanie praktyk służące przewyciężeniu przeszkód technicznych i krajowych wymogów w zakresie rozliczeń i rozrachunków przyczyniłyby się do dalszego promowania autoryzacji transgranicznej, będącej rozwiązaniem, które zwiększyłoby konkurencję, a tym samym liczbę dostępnych możliwości wyboru dla akceptantów, i które mogłoby doprowadzić do większej opłacalności metod płatności dla klientów; uważa, że akceptanci powinni być lepiej informowani o możliwościach autoryzacji transgranicznej;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

36. wzywa do aktywnego poszukiwania rozwiązań bardziej ułatwiających autoryzację transgraniczną, mając na uwadze płynące z niej korzyści dla rynku wewnętrznego; wyraża zaniepokojenie istniejącymi barierami krajowymi, prawnymi i technicznymi (takimi jak niektóre warunki koncesji), które powinny być usunięte, tak aby niekrajowe centrum autoryzacji zgodne z SEPA nie było traktowane w sposób odmienny od krajowego centrum autoryzacji w danym państwie;

37. podkreśla, że nie powinno być zasadniczych różnic w przepisach regulujących różnorodne rachunki płatnicze oraz że płatnik powinien mieć możliwość dokonania przelewu środków przez internet lub za pośrednictwem urządzeń przenośnych do dowolnego odbiorcy, który posiada rachunek w jakiegokolwiek instytucji finansowej połączonej z SEPA;

38. podkreśla, że wszyscy autoryzowani dostawcy usług płatniczych powinni mieć takie samo prawo dostępu do instrumentów rozliczeń i rozrachunków, jeżeli dysponują odpowiednimi procedurami zarządzania ryzykiem, spełniają minimalne wymogi techniczne i ich sytuacja została uznana za wystarczająco stabilną, by nie powodować ryzyka, tj. jeżeli podlegają zasadniczo takim samym odpowiednim wymogom jak banki;

Wielostronne opłaty interchange (WOI)

39. przypomina, że zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Mastercard z dnia 24 maja 2012 r. WOI mogą być uznane za antykonkurencyjne, i zwraca się do Komisji, by zaproponowała, w jaki sposób należy uwzględnić to orzeczenie w toku przy regulowaniu modeli biznesowych dotyczących płatności przy pomocy kart płatniczych, za pośrednictwem urządzeń przenośnych lub przez internet;

40. zauważa, że obecne dochody z tytułu WOI są w wielu przypadkach zbyt wysokie w stosunku do ponoszonych kosztów; wskazuje, że może zachodzić konieczność zrównoważenia różnych opłat z tytułu płatności, aby za pomocą praktyk subsydiowania krzyżowego nie propagować wyboru nieefektywnych instrumentów, oraz wzywa Komisję do zadbania w drodze regulacji, aby WOI nie zakłócały już konkurencji przez tworzenie barier dla nowych uczestników rynku i innowacji; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu różnych wariantów do końca 2012 r.; podkreśla, że w zakresie WOI konieczna jest jasność i pewność prawa;

41. zauważa, że po okresie przejściowym zgodna z zasadami SEPA karta płatnicza osoby pochodzącej z jakiegokolwiek państwa członkowskiego powinna być przyjmowana w każdym terminalu płatniczym na obszarze SEPA oraz że płatność powinna być przekazywana w sposób bezpieczny; zauważa, że wymóg ten może oznaczać, iż WOI muszą zostać uregulowane, aby nie przekraczały określonego progu, oraz podkreśla, że nie powinno to doprowadzić do wzrostu WOI w jakimkolwiek z państw członkowskich, ale raczej do ich obniżki, a na pewnym późniejszym etapie do ich ewentualnej redukcji do poziomu zerowego;

42. uważa, że należy wzmocnić autoryzację transgraniczną i centralną oraz że wszelkie przeszkody techniczne lub prawne powinny zostać usunięte, ponieważ przyczyniłoby się to do ograniczenia poziomów WOI i opłat ponoszonych przez akceptantów;

43. uważa, że kwestia WOI powinna być uregulowana na szczeblu europejskim, aby zapewnić nowym podmiotom na rynku łatwiejszy dostęp do autoryzacji transgranicznej, tym samym dając akceptantom rzeczywisty wybór systemów płatności, z których pragną skorzystać; wskazuje, że jeśli w nowym wniosku ustawodawczym przewidziano opłaty, należy zapewnić całkowitą przejrzystość elementów składających się na stawki tych opłat; przypomina, że art. 5 rozporządzenia (UE) nr 260/2012 ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro przewiduje, iż po dniu 1 lutego 2017 r. nie będzie można stosować żadnych WOI od pojedynczych transakcji; apeluje o przyjęcie takiego samego podejścia w odniesieniu do płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych;

44. uważa, że model biznesowy trójstronnych i mieszanych systemów płatności może budzić zastrzeżenia dotyczące konkurencji podobne do wysuwanych w stosunku do czterostronnych systemów płatności; w związku z tym uważa, że wszystkie systemy kart płatniczych – czterostronne, trójstronne czy mieszane – oraz wszyscy nowi uczestnicy rynku powinni być traktowani jednakowo, aby zapewnić równe szanse oraz pobudzać konkurencję i sprzyjać przejrzystości z myślą o konsumentach i akceptantach;

Łączenie marek

45. zauważa, że łączenie marek, w którym dobrowolnie uczestniczą zainteresowane systemy płatności, mogłoby być korzystne dla konsumentów, gdyż doprowadziłoby do zmniejszenia liczby kart w portfelach konsumentów, oraz mogłoby ułatwić dostęp krajowych wewnętrznych systemów do szerszego rynku SEPA, stymulując konkurencję; wskazuje jednak, że łączenia marek nie należy wykorzystywać do obchodzenia systemów wewnętrznych, wcześniej zdecydowawszy o stosowaniu marki krajowej;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

46. zaznacza, że konsumenci będący posiadaczami kart płatniczych powinni mieć swobodę wyboru, które z dostępnych możliwości łączenia marek zostaną aktywowane na ich poszczególnych kartach, oraz nalega, by akceptanci mieli prawo wyboru, które z połączonych marek są skłonni przyjąć, i by w każdej konkretnej sytuacji dokonywania płatności konsumenci będący posiadaczami kart płatniczych mieli prawo wyboru preferowanej możliwości łączenia marek spośród możliwości przyjętych przez akceptanta; wzywa Komisję, aby zaproponowała rozwiązania zachęcające do łączenia marek należących do więcej niż jednego systemu zgodnego z systemem SEPA; uważa, że należy dogłębnie przeanalizować takie kwestie, jak zgodność procedur zarządzania, interoperacyjność techniczna oraz odpowiedzialność za słabości systemu bezpieczeństwa;

47. uważa, że wprowadzanie łączenia marek powinno odbywać się przy jednoczesnym dostarczaniu odpowiednich informacji konsumentom, tak aby byli oni chronieni, a nie narażani na ryzyko znalezienia się w niejasnej sytuacji; podkreśla, że dla wszystkich stron musi być jasne, kto jest odpowiedzialny za ochronę i poufność danych posiadacza karty i akceptanta oraz za instrument płatniczy zawierający połączone marki;

Narzuty

48. uważa, że narzuty, rabaty i inne działania kierunkujące – w sposób, w jaki powszechnie się je stosuje – są często szkodliwe dla końcowych użytkowników usług płatniczych; zauważa, że stosowanie narzutów opartych wyłącznie na wyborze sposobu płatności przez konsumenta jest obciążone ryzykiem arbitralności i może być nadużywane w celu uzyskania dodatkowych dochodów, a nie w celu pokrycia kosztów; uważa, że duże znaczenie miałyby wprowadzenie zakazu stosowania wygórowanych narzutów w odniesieniu do opłat za poszczególne transakcje ponoszonych przez akceptanta, a także kontrolowanie rabatów i podobnych działań kierujących zachowaniem konsumenta na szczeblu UE; zaznacza jednak, że akceptanci powinni przyjąć jeden powszechnie stosowany instrument płatniczy nieobciążony żadnymi narzutami (zgodna z systemem SEPA karta debetowa, e-płatność) oraz że wszelkie inne narzuty na pozostałe instrumenty nie mogą w żadnym przypadku przekraczać dodatkowych kosztów bezpośrednich tych instrumentów w porównaniu do instrumentu akceptowanego bez narzutów;

49. podkreśla, że należy wprowadzić wymóg większej przejrzystości i lepszego informowania konsumentów o narzutach i dodatkowych opłatach za korzystanie z różnych metod płatności, gdyż akceptanci zazwyczaj doliczają koszty transakcji do cen oferowanych towarów i usług, co powoduje, że konsumenci nie są należycie i z wyprzedzeniem informowani o łącznych kosztach, przez co płacą więcej za zakupy, co podkopuje ich zaufanie;

50. zauważa, że stosowanie narzutów opartych wyłącznie na wyborze sposobu płatności przez konsumenta jest obciążone ryzykiem arbitralności, może być nadużywane w celu uzyskania dodatkowych dochodów, a nie w celu pokrycia kosztów i ogólnie nie jest korzystne dla rozwoju jednolitego rynku, ponieważ hamuje konkurencję oraz zwiększa rozdrobnienie rynku i dezorientację konsumentów;

51. zauważa, że ograniczenie narzutów do bezpośrednich kosztów związanych z korzystaniem z instrumentu płatniczego jest jedną z możliwości, tak jak i ogólnounijny zakaz stosowania narzutów; w związku z tym apeluje do Komisji o przeprowadzenie oceny skutków zakazu stosowania wygórowanych narzutów w odniesieniu do opłat ponoszonych przez akceptanta, a także skutków ogólnounijnego zakazu stosowania narzutów, w świetle art. 19 dyrektywy 2011/83/UE o prawach konsumentów;

Bezpieczeństwo płatności

52. zaznacza, że aby w pełni rozwinąć potencjał płatności elektronicznych, konieczne jest zapewnienie zaufania konsumentów, co z kolei wymaga wysokiego poziomu bezpieczeństwa w celu zabezpieczenia przed ryzykiem oszustwa oraz w celu ochrony sensytywnych i osobowych danych konsumentów;

53. podkreśla, że prywatność konsumentów powinna podlegać ochronie zgodnie z prawem UE i krajowym oraz że każda strona w łańcuchu płatności powinna mieć dostęp jedynie do danych istotnych do przetwarzania, natomiast pozostałe dane byłyby przekazywane w formie zaszyfrowanej;

54. uważa, że minimalne wymogi bezpieczeństwa dotyczące płatności realizowanych przez internet, przy pomocy kart płatniczych i za pośrednictwem urządzeń przenośnych powinny być jednakowe we wszystkich państwach członkowskich oraz że powinien istnieć wspólny organ zarządzający ustalający wymogi; zauważa, że znormalizowane rozwiązania w zakresie bezpieczeństwa uprościłyby informowanie konsumentów, a tym samym sposób, w jaki konsumenci dostosowują się do ustaleń w zakresie bezpieczeństwa, oraz że takie rozwiązania zmniejszyłyby koszty PSP; sugeruje jednak, że wszyscy PSP powinni być zobowiązani do utrzymywania wspólnych minimalnych rozwiązań w zakresie bezpieczeństwa, które wprawdzie mogą być udoskonalane przez PSP, jednak nie powinny stać się przeszkodą dla konkurencji;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

55. przypomina, że wprawdzie ostateczna odpowiedzialność za środki bezpieczeństwa dotyczące różnych metod płatności nie może spoczywać na klientach, jednak powinni być oni informowani o środkach ostrożności, a instytucje finansowe powinny ponosić koszty oszustw, o ile nie zostały one spowodowane przez konsumenta działającego w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 56 dyrektywy w sprawie usług płatniczych; w związku z tym uważa, że należy zachęcać do publicznych kampanii informacyjnych w celu zwiększania świadomości i wiedzy obywateli w dziedzinie w szczególności bezpieczeństwa cyfrowego; wzywa Komisję, aby podczas opracowywania strategii i instrumentów integracji rynków płatności przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem telefonów komórkowych uwzględniła normy i zalecenia EIOD dotyczące przejrzystości, identyfikacji kontrolera/jednostki przetwarzającej, proporcjonalności i praw osoby, której dotyczą dane; uważa, że ważne jest, aby wszystkie oszustwa płatnicze na obszarze SEPA były zgłaszane na scentralizowanej stronie internetowej przeznaczonej do monitorowania oraz zamieszczania statystyk i ocen w celu szybkiego reagowania na nowe zagrożenia bezpieczeństwa oraz aby najważniejsze wydarzenia były podawane do wiadomości publicznej; zwraca się do Komisji o rozszerzenie poza mechanizmy uwierzytelniania i środki bezpieczeństwa koncepcji poszanowania prywatności od samego początku, tak aby zapewnić ograniczenie danych do minimum, stosować zasady prywatności w sposób domyślny, ograniczyć dostęp do informacji indywidualnych do tego, co jest ściśle niezbędne do świadczenia usługi, oraz wprowadzić narzędzia umożliwiające użytkownikom lepszą ochronę ich danych osobowych;

56. uważa, że bezpieczeństwo bezpośrednich płatności za pomocą kart jest ogólnie wysokie oraz że stopniowe przejście z kart magnetycznych na karty chipowe – które powinno zakończyć się szybko – jeszcze bardziej poprawi poziom bezpieczeństwa; wyraża zaniepokojenie problemami bezpieczeństwa w przypadku innych form płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych i tym, że niektóre z obecnych europejskich zastosowań standardu EMV mogą nie być w pełni spójne, oraz wzywa do podjęcia wysiłków w celu uzdrowienia tej niepożądanego sytuacji, a także przypomina, że potrzebne są lepsze rozwiązania również w zakresie płatności realizowanych na odległość w sieci przy pomocy kart płatniczych; wzywa Komisję, aby zgromadziła niezależne dane dotyczące oszustw związanych z płatnościami online i zawarła w swoim wniosku ustawodawczym odpowiednie postanowienia dotyczące zwalczania nadużyć finansowych;

57. uważa, że udostępnianie osobom trzecim danych na temat dostępności środków na rachunkach bankowych niesie ryzyko; zauważa, że jedno z zagrożeń polega na tym, że konsumenci mogą nie być w pełni świadomi, kto ma dostęp do informacji na temat ich rachunków i na podstawie jakich ram prawnych oraz który operator jest odpowiedzialny za usługi płatnicze świadczone konsumentowi; podkreśla, że ochrona danych nie może być narażona na szwank na żadnym etapie;

58. podkreśla, że rozwój regulacyjny i techniczny może ograniczyć ryzyko związane z bezpieczeństwem oraz sprawić, że płatności realizowane za pośrednictwem pozabankowych PSP będą równie bezpieczne, jak płatności realizowane bezpośrednio z dobrze chronionych rachunków bankowych, o ile bezpieczne systemy będą dostępne w praktyce oraz o ile legalność takiego dostępu i organizacje występujące o ten dostęp zostaną jasno określone;

59. wobec tego nie popiera dostępu osób trzecich do informacji dotyczących rachunku bankowego klienta, o ile system nie jest w sposób oczywisty bezpieczny i nie został dokładnie przetestowany; zauważa, że w ewentualnych rozporządzeniach dostęp osób trzecich powinien ograniczać się do informacji binarnych („tak-nie”) na temat dostępności środków płatniczych oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na bezpieczeństwo, ochronę danych i prawa konsumentów; uważa w szczególności, że należy wyraźnie wskazać, które strony mogą mieć dostęp do tych informacji na niedyskryminujących zasadach i na jakich warunkach dane mogą być przechowywane, oraz że te postanowienia muszą podlegać stosunkowi umownemu między zainteresowanymi podmiotami; podkreśla, że w toku ustanawiania ram regulacyjnych w sprawie dostępu stron trzecich należy dokonać wyraźnego rozróżnienia między dostępem do informacji dotyczących dostępności środków płatniczych na daną transakcję a dostępem do informacji o rachunku konsumenta ogólnie; wzywa Komisję, by zapewniła ochronę danych osobowych i po konsultacji z Europejskim Inspektorem Danych Osobowych zaproponowała jasne rozporządzenie dotyczące roli każdego z podmiotów w gromadzeniu danych i jego celu oraz jasne określenie podmiotów odpowiedzialnych za gromadzenie, przetwarzanie i zatrzymywanie danych; ponadto uważa, że użytkownicy kart płatniczych powinni mieć możliwość dostępu do swoich danych osobowych i ich korekty, również w złożonych sytuacjach transgranicznych; uznaje, że wymogi ochrony danych powinny być wdrażane zgodnie z zasadą „poszanowania prywatności od samego początku/domyślnej ochrony prywatności”, a przedsiębiorstwa i konsumenci nie powinni ponosić odpowiedzialności za ochronę swoich danych;

60. uważa, że powinno się wzmocnić prawa konsumentów do zwrotu pieniędzy, zarówno w przypadku nieautoryzowanych płatności, jak i w przypadku niedostarczonych towarów i usług (lub niedostarczonych w formie, w jakiej zostały obiecane) oraz że skuteczne systemy powództwa zbiorowego i alternatywnych metod rozwiązywania sporów są nieodzownymi narzędziami ochrony konsumentów, również w obszarze płatności elektronicznych;

61. zauważa, że wraz z narastaniem zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa również CEN i ETSI powinny zostać aktywnie włączone w opracowywanie norm bezpieczeństwa;

Wtorek, 20 listopada 2012 r.

62. zauważa, że w systemie płatności, w którym jeden lub wielu uczestników znajduje się w różnych państwach członkowskich, od Komisji oczekuje się przedstawienia wniosku precyzującego, które sądy lub który system pozasądowego rozwiązywania sporów powinny być właściwe w przypadku jakiegokolwiek sporu, oraz precyzującego, że konsumenci mają łatwy dostęp do tych alternatywnych organów rozwiązywania sporów i mogą z nich korzystać;

o
o o

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TA(2012)0427

Równoległy system bankowy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie równoległego systemu bankowego (2012/2115(INI))

(2015/C 419/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wnioski i komunikat Komisji Europejskiej z dnia 12 września 2012 r. w sprawie unii bankowej,
 - uwzględniając konkluzje szczytu grupy G20 z dnia 18 czerwca 2012 r., w których wezwano do zakończenia prac nad równoległym systemem bankowym, aby zapewnić pełne wdrożenie reform,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące środków i inicjatyw do podjęcia ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie okresowe grupy roboczej utworzonej przez Radę Stabilności Finansowej na temat umów odkupu (repo) i pożyczania papierów wartościowych, opublikowane dnia 27 kwietnia 2012 r., a także opublikowane tego samego dnia przez IOSCO sprawozdanie z konsultacji na temat funduszy rynku pieniężnego (MMF),
 - uwzględniając dokument okolicznościowy EBC nr 133 w sprawie równoległego systemu bankowego w strefie euro, opublikowany w dniu 30 kwietnia 2012 r.,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji na temat równoległego systemu bankowego (COM(2012)0102),
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 lipca 2012 r. zatytułowany: („Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – Przepisy dotyczące produktów, zarządzanie płynnością, depozytariusze, fundusze rynku pieniężnego, inwestycje długoterminowe” („Product Rules, Liquidity Management, Depository, Money Market Funds and Long-term Investments for UCITS”),
 - uwzględniając sprawozdanie Rady Stabilności Finansowej w sprawie wzmocnienia nadzoru i regulacji równoległego systemu bankowego, opublikowane dnia 27 października 2011 r. w odpowiedzi na apele skierowane przez grupę G20 w Seulu w 2010 r. i Cannes w 2011 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0354/2012),
- A. mając na uwadze, że Rada Stabilności Finansowej definiuje równoległy system bankowy jako system pośrednictwa kredytowego obejmujący podmioty i rodzaje działalności prowadzone poza normalnym systemem bankowym,
- B. mając na uwadze, że podmioty objęte regulacją w ramach normalnego systemu bankowego w szerokim zakresie biorą udział w działaniach zdefiniowanych jako część równoległego systemu bankowego i pod wieloma względami są powiązane z podmiotami równoległego systemu bankowego,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0331.